

Hồi thứ mười Đánh Cuộc Cờ Tướng

Vừa nói dứt lời, thì lão ta lại bật tiếng cười to.

Truy Hồn Kiếm Khách là một con người đang có địa vị. Trong khi đó, qua thế quét vờ rồi của lão già ngông nộ đã chứng tỏ là một tuyệt nghệ trong võ lâm. Vậy, nếu tiếp tục đánh nữa, thì chắc chắn phần thiệt thòi sẽ về phía lão mà thôi.

Hơn nữa, Thôi Thiên Hàn đã không phải là họ Thích và lão ta cũng chưa thể nhận xét được chân tướng của việc này như thế nào. Trong khi đó, cái hẹn tại Ngũ Hâu Miếu đêm nay, lão có thể tìm cách điều tra để biết Thôi Thiên Hàn là ai, cũng như có thể hạ được chàng dễ dàng và không phải là muộn.

Vì vậy, giờ đây lão không tiện lộ liễu ý định của mình, nên mới tìm lý do khéo để giữ chàng lại, hầu tạo cơ hội cho chàng xung đột thẳng với Thích Thiết Hoa.

Thôi Thiên Hàn cười lạnh lùng, nói :

- Té ra là thế, này Cốc Bang chủ, đêm nay tôi hứa sẽ không để Thích Thiết Hoa chạy thoát đâu !

Nói dứt lời chàng bèn đi thẳng về phía lão già ngông kia.

Lão già trông thấy vậy thì ngạc nhiên nói :

- Họ đã không đánh nhau nữa... Vậy, chẳng còn có việc chi để coi, thôi thì về nhà ngủ cho xong...

Vừa nói dứt lời, lão ta bèn đưa chân bước khập khểnh, xiêu tới ngã lui bỏ đi một nước.

Thôi Thiên Hàn bèn cùng Bạch Dung hối hả đuổi theo. Nhưng chớ thấy lão già ấy đi loạng choạng khập khểnh như thế mà cho là chậm thì lầm to. Vì Thôi Thiên Hàn đã gắng hết sức đuổi theo mà vẫn không tài nào đuổi theo kịp.

Khi ra khỏi Thiên Thạch Cốc, Thôi Thiên Hàn quá sốt ruột nên liền lao mình lướt thẳng qua khỏi lão già ngông ấy, rồi quay mặt lại, hỏi rằng :

- Ông có phải là Cuồng Hiệp chăng ?

Lão già ngông trợn mắt ngó Thôi Thiên Hàn một lượt, nói :

- Người chỉ mất đi một con mắt, chứ chưa đui kia mà ?

thảm thiết mặt liền biến sắc, nói :

- Ông bảo sao ?

- Người không phải là đui vậy những dòng chữ đã viết trên lá cờ này người không trông thấy sao ?

Thôi Thiên Hàn sững sốt, nhưng liền cười tự nhiên đáp :

- Tốt lắm, tôi sẽ đấu với ông một ván !

Lão già ngông liền cất tiếng cười to, rồi đưa tay vỗ vào vế đánh bốp một cái, nói:

- Thằng bé ngoan kia, người...cũng tinh thông cờ tướng nữa sao ?
- Không tinh thông lắm, nhưng có thể đấu chơi được !
- Tốt lắm, tốt lắm ! Vậy hãy lại đây, chúng ta cùng đánh thử một ván !

Nói dứt lời, lão già liền cầm lá cờ trắng trên đất, rồi ngồi xếp bằng xuống tại đó, nói :

- Hãy đến đây !
- Ông có quân và bàn cờ không ?
- Vậy người không có sao ?

Thôi Thiên Hàn cười, nói :

- Tôi không có !

Lão già ngông ấy bỗng đứng phắt lên, đôi mắt trắng bệch liền xoay qua một vòng, giận dữ nói :

- Khá khen cho thằng bé kia ! Người... Mẹ nó ! Người định gạt ta hả ? Giờ đây con nghiện cờ của ta đã đến, thế mà người lại không quân không bàn. Có phải người muốn chết không?

Lão ta chửi mắng chưa hết lời, thì vung chưởng lên quét nghe một tiếng vút về phía Thôi Thiên Hàn.

Sau một tiếng “bình” Thôi Thiên Hàn vì không tránh kịp nên đã bị luồng chưởng lực đánh thẳng vào ngực. Đồng thời, chàng bị hất bay xa ra một trượng nhưng chẳng hề bị thương tích gì cả !

Thế là Thôi Thiên Hàn như bị một con sói đồng loại ngoạm phải, tuy chẳng bị thương nhưng chàng nào đề nén cơn tức giận được, bởi thế chàng liền gầm lên một tiếng, nói :

- Lão già ngông kia, ông định tìm cái chết mà...

Câu nói chưa dứt, chàng đã lao mình về phía lão già dùng thế Hồn Phách Xuất Khiếu đánh thẳng ra.

Bạch Dung đang đứng bên cạnh bỗng kêu to lên rằng :

- Thôi thiếu hiệp, hãy ngưng tay lại !

Thôi Thiên Hàn nghe thấy không khỏi sửng sốt, liền thu tay trở về và nhảy thối lui ra sau. Bạch Dung liền nhảy nhẹ nhàng đến trước mặt chàng, tươi cười nói :

- Hà tất phải về vấn đề thiếu quân cờ mà gây sự đánh nhau. Về đến thành Khai Phong thì sẽ đấu với nhau mấy ván lại chẳng được ?

Lão già ngông nghiêm mặt nhìn Bạch Dung rồi gật đầu cười :

- Có lý, có lý !

Nói đến đây lão ta lại quay về phía Thôi Thiên Hàn cười :

- Thằng ranh đen kia, người thấy thế nào ?
- Cũng được !

- Vậy thì hãy đi, chúng ta về Khai Phong !

Khi mọi người trở về Khai Phong thì trời đã hoàng hôn, bèn kéo nhau đến ngôi tửu lâu cũ. Lão già nông nọ cầm lá cờ trắng trên tay xuống trước cửa hiệu, nói :

- Hãy vào !

Thế là cả ba người cùng bước lên tửu lâu. Bọn hầu bàn vội vàng chạy lại hỏi :

- Thưa ba vị định dùng thứ chi ?

Lão già nông cười hỉ hả nói :

- Người hãy mang đến cho ta một bộ cờ tướng, luôn cả bàn trước đã.

Tên hầu bàn không khỏi giật mình hai mắt tròn to như hai chiếc lục lạc, nói lắp bắp :

- Cái chi ? Quý vị dùng quân cờ và bàn cờ sao ?

Bạch Dung không khỏi phì cười, nói :

- Người cứ mang đến đi. Họ đánh xong một ván cờ mới bắt đầu ăn uống.

Tên hầu bàn lui đi. Lão già nông bỗng cười ha hả, nói :

- Thôi, ta không đánh cờ với người đâu !

- Sao thế ?

Thôi Thiên Hàn trông thấy lão ta không nói rõ lý do nên tức giận gầm to lên rằng:

- Lão già nông kia, giờ có đủ cả bàn lẫn quân, thế sao ông lại không đánh ?

- Không đánh thì không đánh chứ có sao ? Như vậy người không bằng lòng chăng ?

- Ông...ông trêu tôi hả ?

- Ta không phải trêu người, mà ta xem ra trong mình của người là không có bạc.

Thôi Thiên Hàn nghe không khỏi tức giận đến vỡ lồng ngực, nhưng không thể làm chi đối phương được, vì những việc mà mình không hiểu cần phải nhờ đối phương giải thích. Trong khi đó, trong người chàng cũng không có nén bạc nào thực.

Bởi thế, khuôn mặt đen sạm của chàng đã trở thành tím ngắt, Thôi Thiên Hàn gầm lên :

- Ông không đánh ván cờ nào với tôi thì tôi sẽ quật chết ông ngay !

- Vậy, nếu người thua thì tính sao ?

Bạch Dung trả lời ngay :

- Thưa lão tiên bối, anh ấy thua thì tôi sẽ trả tiền !

Lão già nông liền tròn mắt lườm Bạch Dung nói :

- Chỉ giỏi làm ra vẻ là kẻ chung tình thôi.

Sắc mặt của Thôi Thiên Hàn bỗng thay đổi, nói :

- Ông quả là hiệp đáp người ta thậm tệ. Có cô ấy trả tiền mà ông còn không bằng lòng hay sao ?

- Cũng được, cũng được ! Nhưng, này thằng ranh đen kia, ơn người đẹp là khó đáp đền đầy nhé ! Hôm nay, nếu không có cô nương đây bảo đảm, thì ta sẽ không đánh cờ với thằng bé kiết người đâu !

Thôi Thiên Hàn trông thấy đối phương chịu đánh cờ với mình, nên đã yên lòng, bèn nói :

- Thằng ông một ván thì ông chỉ giải thích một nghi vấn thôi, phải không?

- Đúng như vậy ! Thế là đã nhiều lắm rồi !

Lúc ấy, tên hầu bàn đã mang quân cờ và bàn cờ đến sắp hẳn hoi trên bàn. Thôi Thiên Hàn giữ chân bên đỏ, lão già ngông lại dùng quân xanh. Thôi Thiên Hàn lạnh lùng nói :

- Lão già ngông, mời ông đi trước.

- Như...như vậy thật khó coi quá ! Hay là người cứ đi tiên đi !

Bạch Dung không khỏi phì cười. Tuy lão già ngông miệng thì nói thế, nhưng tay thì đã kéo quân Pháo vô pháo đầu rồi.

Thôi Thiên Hàn vừa mới thò tay định đi cờ thì bỗng nghe có tiếng chân bộp bộp bước hối hả vọng đến. Tức thì, có một thiếu niên tuổi độ mười bảy mười tám, mình khoác một chiếc áo da cạp, trông có vẻ đàn độn thô lỗ, từ dưới bước vọt lên lầu.

Lão già ngông im hẳn tiếng cười. Thôi Thiên Hàn cũng không khỏi sửng sốt.

Dáng điệu của người thiếu niên khoác áo da cạp ấy có vẻ ngơ ngáo tự hồ như từ trong thâm sơn cùng cốc mới ra. Y trợn to đôi mắt, nói :

- Này ! Ai đã cấm lá cờ to ngoài cửa ấy ?

Lão già ngông liền đáp :

- Ta đây !

Người thiếu niên ấy tươi cười, nói :

- Là ông ? Ông có thể giải đáp những thắc mắc cho người khác thực là tốt ? Hãy lại đây, tôi xin đánh với ông một ván vì tôi đang có việc cần được giải đáp !

- Nhưng ta đang có khách hàng rồi !

Người thiếu niên ấy đưa mắt nhìn Thôi Thiên Hàn một lượt, nói :

- Anh hãy đứng lên nhường tôi đánh với ông ấy một ván trước !

Nói dứt lời, người ấy liền thò tay nhắc bổng Thôi Thiên Hàn lên và đặt chàng xuống một chiếc ghế khác. Đồng thời, y ngồi xuống ngay chiếc ghế của Thôi Thiên Hàn vừa rồi.

Thân thể của người thiếu niên này khỏe mạnh như một con bò mộng, so với thân hình to lớn và đen sạm đến bóng láng của Thôi Thiên Hàn thực không kém sút tí nào.

Người thiếu niên thô lỗ ấy lắm bả nói :

- Ông đi pháo...thì tôi đi ngựa.

Lúc đó, Thôi Thiên Hàn tức giận không thể nào dần được, chàng không ngờ thằng bé thô lỗ ấy lại chẳng xem chàng vào đâu cả. Bởi thế, tánh hung dữ như sói của chàng lại nổi lên.

Chàng gầm to một tiếng:

- Thằng bé thô lỗ kia, ngươi tìm cái chết mà !

Tức thì, chàng vung chưởng lên nhằm đánh thẳng vào người của gã thiếu niên khoác áo da cạp ấy.

Phình !...

Qua một tiếng dội khô khan, thân hình của người thiếu niên thô lỗ kia đã bay đi như một mũi tên bắn. Tiếp theo đó, là những tiếng lỵ chén đổ bể nghe loảng choảng vì người thiếu niên ấy bay đi và bất ngờ ngã luôn một loạt năm cái bần.

Tất cả mọi người có mặt đều ngơ ngác không hiểu ra sao cả. Vì vừa rồi trông thấy chàng thiếu niên ấy rõ ràng là một người...

Nhưng sự nghi ngại của mọi người chưa dứt thì bỗng thấy gã thiếu niên thô lỗ ấy lắc chiếc đầu mấy lượt rồi lại đứng phất dậy, không hề bị thương tích gì cả.

Thôi Thiên Hàn trông thấy thế không khỏi giật bắn người. Vì chưởng lực của chàng vừa đánh ra mạnh ít nhất cũng có cả ngàn cân, thế mà gã thiếu niên ấy vẫn an nhiên như cũ.

Lúc ấy, người thiếu niên thô lỗ kia tỏ ra hết sức giận dữ, đôi mắt sáng quắc nói :

- Thằng ranh đen kia, ngươi định giết người à ?

- Giết người thì sao chứ ?

Gã thiếu niên thô lỗ ấy giận dữ, nói :

- Ngươi giết ta thì ta giết ngươi !

Tiếng nói chưa dứt, thì y đã vung chưởng đánh thẳng về phía Thôi Thiên Hàn nghe một tiếng vút. Chưởng ấy xem ra không có đường có thế gì cả nhưng chưởng lực thì mạnh mẽ phi thường.

Trông thấy thế, Thôi Thiên Hàn không dám đỡ thẳng, phải vọt người bay tránh đi nơi khác. Tức thì, tiếng bần ghế chén đĩa lại đổ vỡ nghe loảng xoảng, mảnh vụn bắn đi tứ phía.

Tất cả những thực khách có mặt tại đó đều sợ hãi đến mặt xanh như tàu lá chuối, hối hả tìm đường bỏ chạy.

Người chủ hiệu trông thấy thế kêu vang :

- Trời ơi ! Nếu các ông tiếp tục đánh tới nữa thì tôi bị phá sản mất.

Tính hung tợn như sói của Thôi Thiên Hàn đã dậy lên, chàng không còn kể chi nữa cả, bèn quát :

- Nay ông chủ hiệu, gian tử lâu này để tôi mua đứt. Chốc nữa đây, tôi sẽ đưa cho ông viên Dạ Minh Châu, ông hãy yên lòng...

Câu nói chưa dứt, chàng lại vung chưởng lên đánh thẳng vào người thiếu niên thô lỗ kia.

Một người hung dữ như sói !

Một người thì khỏe mạnh như trâu !

Bởi thế họ đánh nhau tới bàn ghế đều nát bấy tung bay khắp nơi. Ai thấy cũng đều hồn phi phách tán.

Lão già nông kia bỗng quát lên :

- Các ngươi còn tiếp tục đánh nhau nữa thì ta không đánh cờ với các ngươi đâu !

Hai người nghe nói thế thì đều ngưng tay cả lại. Nhưng lúc ấy, khắp gian tử lâu đã tan nát tới bởi rồi. Lão già nông nói :

- Ai ra tay đánh nhau trước, thì ta sẽ không đánh cờ với người đó !

Người thiếu niên thô lỗ kia bèn la đông đồng lên :

- Thằng ranh đen ấy nó tấn công người ta trước !

Lão già nông đáp :

- Nhưng người ta đến trước ngươi. Vậy người ta phải được đánh với ta trước. Trong khi đó, ngươi đến sau, mà lại muốn lấn lướt người ta thì còn chi là lẽ phải nữa ?

Người thiếu niên thô lỗ kia nghiêng đầu có vẻ nghĩ ngợi, rồi như lĩnh hội được lời giải thích đó nên liền đưa mắt nhìn về phía Thôi Thiên Hàn nói :

- Được rồi, tôi xin nhường cho anh đánh trước vậy !

Thôi Thiên Hàn thò vào áo lấy ra một viên Dạ Minh Châu trao cho người chủ hiệu, nói :

- Lấy đi, gian tử lâu này xem như đã bán cho tôi rồi đó. Vậy từ đây về sau, tôi là chủ hiệu đấy nhé.

- Vâng ạ !

- Gian tử lâu này hiệu là chi ?

- Gọi là Tập Anh tử lâu.

- Vậy từ nay hãy sửa lại là Hắc Lang Tử Lâu.

- Hắc Lang...?

- Thôi, đi đi ! Ta còn bận đánh cờ !

Nói dứt lời, chàng liền ngồi xuống nhìn vào bàn cờ nói :

- Đi ngựa à ? Hừ, tôi không thích thế !

Nói đoạn, chàng lại kéo con ngựa của người thiếu niên thô lỗ kia vừa đi trở về vị trí cũ, rồi nói :

- Tôi dùng trực xa !

Thế là, Thôi Thiên Hàn bắt đầu tranh cao thấp với lão già nông. Kẽ này đi qua, kẻ kia đi lại, sát quân sát tướng vô cùng ác liệt.

Khi cờ đã tàn, bỗng Thôi Thiên Hàn quát to rằng :

- Bí rồi !

- Người lấy chi để làm bí ta ?

- Con ngựa...

Tiếng “ngựa” chàng mới nói ra được một nửa thì bỗng im bật. Vì vừa rồi rõ ràng chàng thấy con tướng của đối phương nằm ngay ở giữa thế sao bây giờ lại được dời qua góc trái rồi ?

Thôi Thiên Hàn đâu phải là người tầm thường, nên nào chẳng hiểu đối phương đã dùng nội lực thừa lúc chàng không để ý, lén dời con tướng của mình đi.

Bởi thế, mặt chàng liền biến sắc, nói :

- Thủ pháp của ông tài lắm !

Lão già ngông cười ha hả :

- Một vị tướng, thân trải trăm trận, mà không biết né tránh thì còn nên hình dáng gì nữa ?

Nhưng những người bao quanh để xem ai nấy đều hiểu rõ là tuy lão già ngông đã gian lận dời con tướng của mình đi, song chỉ còn một nước nữa là con tướng của ông vẫn bí như thường.

Lão già ngông vừa đi xong một nước thì Thôi Thiên Hàn lại hoành xe rồi quát :

- Bí rồi !

- Người dùng con chi để đánh bí ta ?

- Con xe đó !

Câu nói của Thôi Thiên Hàn chưa dứt thì con tướng của đối phương lại tự động dời lên trên. Thôi Thiên Hàn thấy vậy bèn đưa tay chỉ ra, khiến con tướng mới vừa di động được một nửa bỗng phải đứng sững lại.

Trong khi đó, lão già ngông cố vận dụng sức mạnh để đẩy con tướng lên. Trái lại, Thôi Thiên Hàn cũng vận dụng chân lực đè con tướng trở xuống !

Như thế, Con tướng vẫn còn đứng y nguyên ở giữa đường, không hề nhích nhích.

Cuộc đấu cờ đã trở thành cuộc đấu nội lực.

Trong trường hợp này, Thôi Thiên Hàn bắt đầu hoài nghi, không hiểu lão già trước mặt mình có phải là Cuồng Hiệp không? Vì nếu ông ta là Cuồng Hiệp thì đâu lại có những thủ đoạn đê hèn như vậy ?

Không mấy chốc, cả hai người đều toát mồ hôi nhễ nhại. Đứng về mặt nội lực thì hai bên kẻ nữa cân người tám lạng, không ai hơn kém ai một tí nào cả.

Bởi thế, không bên nào dám rút lui trước cả, vì kẻ rút lui trước tất bị nội lực của đối phương làm hại ngay !

Vì thế, tình trạng đã diễn biến đến một mức độ thật rùng rợn. Nếu cả hai cứ tiếp tục kéo dài cuộc đấu nội lực này thì sẽ đi đến một kết quả là cả hai đều bị thảm bại như nhau.

Bạch Dung trông thấy thế hết sức sợ hãi định dời hai ngón tay của hai người đang ra, nhưng nàng mới vừa thò vào một nữa thì đã bị hai luồng tiềm lực đẩy tay nàng đi, không làm sao thò vào đến nơi được.

Do đó, sắc mặt của Bạch Dung trở thành luống cuống và sợ hãi trông thật thảm thương.

Người thiếu niên thô lỗ kia dường như thấy thế thì vui thích lắm nên không ngớt cười ha hả.

Thốt nhiên, giữa lúc tình thế hết sức nguy ngập ấy bỗng có một bóng người xẹt đến trước mặt Thôi Thiên Hàn nhanh như một luồng điện chớp, thò tay chụp vào áo của chàng...

Thôi Thiên Hàn thâm kêu lên :

- Không xong!

Chỉ trong chớp mắt, thì bóng người ấy đã bay nhẹ nhàng đi mất hút.

Chừng ấy chàng mới bỗng nghĩ ra có lẽ lão già này là người của Ngân Điện Hội đến dụ chàng đánh cờ để đồng đảng của lão ta ra tay cướp giạt quân cờ bằng hồng ngọc của chàng đây chăng ?

Chàng thấy rằng sự phán đoán đó rất hữu lý !

Bởi thế, Thôi Thiên Hàn gần như nghiền nát cả đôi hàm răng. Con mắt duy nhất của chàng cũng đang nẩy lửa. Chàng uất ức vì không thể vùng chưởng đánh chết quách lão già ngông này đi cho hả cơn bực tức.

Lão già ngông cũng thâm nghĩ :

- Xem ra nếu đôi bên không chết thì cũng sẽ đi đến tình trạng công lực bị phế huỷ đi tất cả. Trừ phi có Thiên Phát Thần Công của Võ Lâm Chi Thần...

ý nghĩ của lão ta chưa dứt thì bỗng nghe hai tiếng la to, tức thì của cả hai người đều bị trào máu như xối, té ngựa ra đất.

Vietkiem.com